

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

10. listopadu 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Naléhavé řízení o předběžné otázce — Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech — Evropský zatýkací rozkaz — Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV — Článek 1 odst. 1 — Pojem ‚soudní rozhodnutí‘ — Článek 6 odst. 1 — Pojem ‚vystavující justiční orgán‘ — Evropský zatýkací rozkaz vystavený Rikspolisstyrelsen (policejní prezídium, Švédsko) s cílem výkonu trestu odnětí svobody“

Ve věci C-452/16 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 16. srpna 2016, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vystaveného proti

Krzysztofu Markovi Poltorakovi,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení T. von Danwitz, předseda senátu, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (zpravodajka) a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. října 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za K. M. Poltoraka S. Westerem, advocaat,
- za nizozemskou vládu M. Bulterman, H. Stergiou a B. Koopman, jako zmocněnkyněmi,
- za německou vládu T. Henzem, M. Hellmannem, J. Möllerem a R. Riegelem, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu E. Tsousi, jako zmocněnkyní,
- za finskou vládu S. Hartikainenem, jako zmocněncem,
- za švédskou vládu A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, N. Otte Widgren, H. Shev a F. Bergiusem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

— za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 19. října 2016,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci výkonu – v Nizozemsku – evropského zatýkacího rozkazu vystaveného Rikspolisstyrelsen (policejní prezídium, Švédsko) (dále jen „švédské policejní prezídium“) proti Krzysztofu Markovi Poltorakovi s cílem výkonu trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a tří měsíců ve Švédsku.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5 až 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí zní následovně:
„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.
(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 [EU] a článku 5 [ES]. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.
(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.
(9) Úloha ústředních orgánů při výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí být omezena na praktickou a správní pomoc.“

- 4 Článek 1 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

[...]“

- 5 Články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu. Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí se týká záruk, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát.

- 6 Článek 6 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je oprávněn vydat evropský zatýkací rozkaz podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je oprávněn vykonat evropský zatýkací rozkaz podle práva tohoto státu.

3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

- 7 Článek 7 rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Účast ústředního orgánu“, stanoví:

„1. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.

2. Členský stát může, je-li to nezbytné kvůli organizaci jeho vnitřního soudního systému, učinit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědnými za správné doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu a za další související úřední písemný styk.

Členský stát, který hodlá využít možností uvedených v tomto článku, sdělí generálnímu sekretariátu Rady informace o určeném ústředním orgánu nebo ústředních orgánech. Tyto údaje jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.“

Nizozemské právo

- 8 Overleveringswet (zákon o předávání osob) provádí rámcové rozhodnutí do nizozemského práva. Článek 1 uvedeného zákona zní:

„Pro účely tohoto zákona se rozumí:

[...]

- b. evropským zatýkacím rozkazem: písemné rozhodnutí justičního orgánu členského státu Evropské unie vystavené s cílem zatknutí a předání osoby justičním orgánem členského státu;

[...]

- i) vystavujícím justičním orgánem: justiční orgán členského státu Evropské unie, který je oprávněn vydat evropský zatýkácí rozkaz podle práva tohoto státu;

[...]“

- 9 Článek 5 zákona o předávání osob stanoví:

„Osoby jsou předávány výhradně vystavujícím justičním orgánům ostatních členských států Evropské unie a při dodržování ustanovení tohoto zákona či ustanovení přijatých na jeho základě.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 10 Dne 21. prosince 2012 Göteborgs Tingsrätt (soud prvního stupně v Göteborg, Švédsko) uložil K.M. Poltorakovi, polskému státnímu příslušníkovi, trest odnětí svobody v délce jednoho roku a tří měsíců za spáchání trestného činu napadení a těžkého ublížení na zdraví. Dne 30. června 2014 švédské policejní prezídium vystavilo evropský zatýkácí rozkaz proti K.M. Poltorakovi s cílem vykonat ve Švédsku uvedený trest.
- 11 Rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) byl jakožto vykonávacímu justičnímu orgánu předložen uvedený evropský zatýkácí rozkaz za účelem zatčení a předání K.M. Poltoraka švédským orgánům.
- 12 Na základě žádosti o informace zaslané švédským orgánům a týkající se vystavujícího orgánu dotčeného evropského zatýkácího rozkazu obdržel uvedený soud informace zejména o struktuře, nezávislosti, fungování a pravomocích uvedeného orgánu, jakož i o postupu a kritériích, na jejichž základě uvedený orgán rozhoduje o vystavení evropských zatýkácích rozkazů pro výkon trestu nebo ochranných opatření spojených s odnětím svobody.
- 13 S ohledem na uvedené informace, jakož i na skutečnosti uvedené v hodnotící zprávě Rady ze dne 21. října 2008 o vnitrostátních praktikách týkajících se evropského zatýkácího rozkazu [hodnotící zpráva o čtvrtém kole vzájemných hodnocení – „Praktické uplatňování evropského zatýkácího rozkazu a odpovídajících postupů předávání mezi členskými státy“: zpráva o Švédsku (9927/1/08 REV 2)], předkládající soud chová pochybnosti ohledně toho, zda evropský zatýkácí rozkaz vystavený policejním orgánem, jako je švédské policejní prezídium, musí být považován za rozkaz vystavený „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí, a zda v důsledku toho uvedený evropský zatýkácí rozkaz představuje „soudní rozhodnutí“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí.
- 14 V tomto ohledu se předkládající soud táže, zda pojmy „soudní rozhodnutí“ a „justiční orgán“ ve smyslu rámcového rozhodnutí musí být vykládány jako autonomní pojmy unijního práva, nebo zda mohou členské státy samy vymezit jejich smysl a působnost.
- 15 V případě, že by uvedené pojmy byly považovány za autonomní pojmy unijního práva, má předkládající soud za to, že znamenají, že evropský zatýkácí rozkaz vystavuje orgán, který má postavení a pravomoci, které mu umožňují nabídnout dostačující soudní ochranu ve stadiu vystavení evropského zatýkácího rozkazu. S ohledem na zásadu vzájemného uznávání, na které je založeno rámcové rozhodnutí, má předkládající soud za to, že uvedeným orgánem musí být soud nebo státní zástupce, a tudíž je vyloučeno, aby evropský zatýkácí rozkaz byl vystaven policejním orgánem.
- 16 V případě, že by uvedené pojmy spadaly do vnitrostátního práva členských států, má předkládající soud za to, že členské státy musí nicméně při výkonu svého prostoru pro posouzení respektovat unijní právo. Odkazuje na zásady stanovené Soudním dvorem ohledně práva na účinnou právní ochranu

v rámci řízení o předávání v bodech 46 a 47 rozsudku ze dne 30. května 2013, F. (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358) a ohledně soudní ochrany, která musí být zajištěna ve stadiu vystavení evropského zatýkácího rozkazu v bodě 56 rozsudku ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385).

- 17 Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Jsou výrazy ‚justiční orgán‘, uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí [...], a ‚soudní rozhodnutí‘, uvedený v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí [...], autonomními pojmy unijního práva?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku: na základě jakých kritérií lze určit, zda orgán vystavujícího členského státu je takovým ‚justičním orgánem‘ a zda evropský zatýkácí rozkaz, který vydal, je tedy takovým ‚soudním rozhodnutím‘?
- 3) V případě kladné odpovědi na první otázku: spadá švédské policejní prezídium pod pojem ‚justiční orgán‘, jenž je uveden v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí [...], a je evropský zatýkácí rozkaz vydaný tímto orgánem v důsledku toho ‚soudním rozhodnutím‘ uvedeným v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí [...]?
- 4) V případě záporné odpovědi na první otázku: je určení takového vnitrostátního policejního orgánu, jako je policejní prezídium, jakožto vystavujícího justičního orgánu v souladu s unijním právem?“

K naléhavému řízení

- 18 Předkládající soud požádal, aby byla tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.
- 19 Na podporu této žádosti zejména uvádí, že K. M. Poltorak je v současnosti zbaven osobní svobody až do doby skutečného předání švédským orgánům.
- 20 Zprv je třeba uvést, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Je tudíž způsobilá k projednání v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 21 Zadruhé je zapotřebí zohlednit podle judikatury Soudního dvora okolnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 24). Podle vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem bylo totiž zadržovací opatření týkající se K. M. Poltoraka přijato v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu vystaveného proti dotčené osobě.
- 22 Za těchto podmínek čtvrtý senát Soudního dvora dne 31. srpna 2016 na návrh soudce zpravodaje po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžným otázkám

K první až třetí otázce

- 23 Podstatou první a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda pojem „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí je autonomním pojmem unijního práva a zda uvedený čl. 6 odst. 1 musí být vykládán v tom smyslu, že policejní orgán, jako je orgán dotčený ve věci v původním řízení, spadá pod pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu uvedeného ustanovení, takže evropský zatýkácí rozkaz vystavený uvedeným orgánem za účelem výkonu rozsudku o trestu odnětí svobody může být považován za „soudní rozhodnutí“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí.
- 24 Úvodem je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 75 a citovaná judikatura).
- 25 Rámcové rozhodnutí tedy zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení justiční spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva, přičemž vychází z vysoké úrovně důvěry, která musí existovat mezi členskými státy (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 76 a citovaná judikatura).
- 26 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně, zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 78 a citovaná judikatura).
- 27 Zásada vzájemného uznávání, která je úhelným kamenem justiční spolupráce, znamená na základě čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí to, že členské státy jsou v zásadě povinny evropskému zatýkácímu rozkazu vyhovět. Vykonávající justiční orgán totiž může takový zatýkácí rozkaz odmítnout pouze v taxativně uvedených případech povinného odmítnutí výkonu podle článku 3 rámcového rozhodnutí nebo fakultativního odmítnutí výkonu podle článků 4 a 4a rámcového rozhodnutí. Mimoto výkon evropského zatýkácího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 rámcového rozhodnutí (rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 79 a 80, jakož i citovaná judikatura).
- 28 Nicméně pouze evropské zatýkácí rozkazy ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykonány v souladu s jeho ustanoveními. Z článku 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí plyne, že evropský zatýkácí rozkaz představuje „soudní rozhodnutí“, což vyžaduje, aby bylo vydáno „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí.
- 29 Podle posledně uvedeného ustanovení je vystavující justiční orgán justiční orgán vystavujícího členského státu, který je oprávněn vydat evropský zatýkácí rozkaz podle práva tohoto státu.

- 30 Ačkoli čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí v souladu se zásadou procesní autonomie členských států odkazuje na právo členských států, je třeba konstatovat, že tento odkaz se omezuje na určení justičního orgánu, který má pravomoc vystavit evropský zatýkací rozkaz. Uvedený odkaz se tudíž netýká definice samotného pojmu „justiční orgán“.
- 31 Za uvedených podmínek nemůže být smysl a rozsah pojmu „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí ponechán na posouzení jednotlivých členských států (viz obdobně rozsudky ze dne 17. července 2008, Kozłowski, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 43, a ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 38).
- 32 Z toho plyne, že pojem „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí vyžaduje v celé Evropské unii autonomní a jednotný výklad, přičemž v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je tento výklad třeba nalézt s přihlédnutím ke znění tohoto ustanovení, kontextu, jehož je součástí, a cíli sledovanému rámcovým rozhodnutím (viz obdobně rozsudek ze dne 28. července 2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, bod 37 a citovaná judikatura).
- 33 Ohledně znění čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí je třeba uvést, že výraz „justiční orgán“ nacházející se v uvedeném ustanovení se neomezuje na označení pouze soudců či soudů členského státu, ale umožňuje širše zahrnout orgány povolané k účasti na soudnictví v dotyčném vnitrostátním právním řádu.
- 34 Je však třeba konstatovat, že pojem „justiční orgán“ uvedený v tomto ustanovení nelze vykládat v tom smyslu, že umožňuje zahrnout rovněž policejní orgány členského státu.
- 35 Zaprvé v běžném významu se pojem „justiční“ netýká policejních orgánů. Tento pojem totiž odkazuje na soudní moc, která – jak uvedl generální advokát v bodě 39 stanoviska – musí být v souladu se zásadou oddělení mocí, která charakterizuje fungování právního státu, oddělena od moci výkonné. Justičními orgány se tradičně rozumí orgány, které se účastní soudnictví, zejména na rozdíl od správních orgánů nebo policejních orgánů, které spadají pod moc výkonnou.
- 36 Zadruhé tento výklad pojmů čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí je v souladu s kontextem, do kterého uvedené ustanovení spadá.
- 37 Justiční spolupráce v trestních věcech, jak byla stanovena v článku 31 EU, musí být odlišena od policejní spolupráce, jak byla stanovena v článku 30 EU.
- 38 Pojmem „justiční orgán“ je v kontextu rámcového rozhodnutí třeba rozumět orgány, které se účastní výkonu trestního soudnictví členských států, s vyloučením policejních orgánů.
- 39 V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že celý postup předávání mezi členskými státy stanovený v rámcovém rozhodnutí probíhá podle tohoto rámcového rozhodnutí pod soudním dohledem, takže u rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu byly zajištěny veškeré záruky, které jsou tomuto typu rozhodnutí vlastní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 39 a 46).
- 40 Konkrétně z bodu 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí plyne, že rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že rozhodnutí o předání vyžádané osoby musí přijmout justiční orgán členského státu, ve kterém byla tato osoba zatčena. Článek 6 rámcového rozhodnutí kromě toho stanoví, že justiční orgán musí přijmout nejen toto rozhodnutí, ale i rozhodnutí o vydání onoho rozkazu. Zásah justičního orgánu se vyžaduje rovněž v ostatních fázích řízení o předávání osob, jako například u výsledku vyžádané osoby, u rozhodnutí o držení vyžádané osoby ve vazbě nebo u jejího dočasného přemístění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 45).

- 41 V tomto kontextu povoluje článek 7 rámcového rozhodnutí členským státům, s výhradou splnění podmínek stanovených v uvedeném ustanovení a je-li to nezbytné kvůli organizaci jejich vnitřních soudních systémů, učinit za správní doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu odpovědným nejvyšším orgánem, tedy ústředním orgánem.
- 42 Přitom, ačkoli ústřední policejní orgány členského státu mohou spadat pod pojem „ústřední orgán“ ve smyslu uvedeného článku, z uvedeného ustanovení – ve spojení s bodem 9 odůvodnění rámcového rozhodnutí – nicméně plyne, že zásah takového ústředního orgánu je omezen na poskytnutí praktické a správní pomoci příslušným justičním orgánům. Možnost uvedenou v článku 7 rámcového rozhodnutí nelze rozšířit natolik, že by členským státům umožnila nahradit tímto ústředním orgánem justiční orgány, které mají pravomoc přijmout rozhodnutí o vystavení evropského zatýkacího rozkazu.
- 43 Zatřetí je třeba konstatovat, že by výklad čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí v tom smyslu, že uvedené ustanovení zahrnuje rovněž policejní orgány, byl v rozporu s cíli, které rámcové rozhodnutí sleduje a které jsou připomenuty v bodech 24 až 27 tohoto rozsudku.
- 44 Zásada vzájemného uznávání zakotvená v čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí, na jehož základě je vykonávací justiční orgán povinen vykonat zatýkací rozkaz vystavený vystavujícím justičním orgánem, spočívá na předpokladu, podle kterého justiční orgán zasáhl před výkonem evropského zatýkacího rozkazu, za účelem výkonu soudního přezkumu.
- 45 Vystavení zatýkacího rozkazu nejvyšším orgánem, jako je policejní orgán, přitom nemůže vykonávajícímu justičnímu orgánu dát jistotu, že vystavení evropského zatýkacího rozkazu prošlo soudním přezkumem, a nemůže tedy dostačovat k odůvodnění vysokého stupně důvěry mezi členskými státy uvedeného v bodě 25 tohoto rozsudku, který představuje samotný základ rámcového rozhodnutí. V tomto ohledu je irrelevantní konkrétní organizace policejních orgánů v rámci výkonné moci a případný stupeň jejich autonomie.
- 46 Z toho plyne, že pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí musí být vykládán v tom smyslu, že pod uvedený pojem nespadají policejní orgány, takže evropský zatýkací rozkaz vystavený policejním orgánem nemůže být považován za „soudní rozhodnutí“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí.
- 47 Tento výklad není zpochybněn skutečností, že – jak uvedla švédská vláda ve vyjádření předaném Soudnímu dvoru – policejní orgán dotčený ve věci v původním řízení má pravomoc pouze ve striktním rámci výkonu pravomocného rozsudku vydaného soudem v soudním řízení.
- 48 Ze skutečností poskytnutých Soudnímu dvoru švédskou vládou totiž plyne, že rozhodnutí o vystavení evropského zatýkacího rozkazu přísluší nakonec policejnímu orgánu dotčenému ve věci v původním řízení, a nikoli justičnímu orgánu.
- 49 Zprv uvedený policejní orgán vystavil evropský zatýkací rozkaz nikoli na žádost soudu, který přijal rozsudek o uložení trestu odnětí svobody, ale na žádost vězeňské služby.
- 50 Zadruhé policejní orgán dotčený ve věci v původním řízení má široký prostor pro posouzení, pokud jde o vystavení evropského zatýkacího rozkazu, neboť je jediným orgánem, který má pravomoc ověřit splnění podmínek vystavení, jak je stanoví rámcové rozhodnutí, a po posouzení jednotlivých dotčených zájmů, včetně zájmu dotčené osoby, rozhodnout, zda je uvedené vystavení přiměřené.
- 51 Přitom vzhledem k informacím poskytnutým Soudnímu dvoru švédskou vládou není uvedený prostor pro posouzení předmětem soudního přezkumu bez návrhu.

- 52 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na první až třetí otázku odpovědět tak, že pojem „justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí je autonomním pojmem unijního práva a uvedený čl. 6 odst. 1 musí být vykládán v tom smyslu, že policejní orgán, jako je švédské policejní prezídium, nespadá pod pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu uvedeného ustanovení, takže evropský zatýkací rozkaz vystavený uvedeným orgánem s cílem výkonu rozsudku o trestu odnětí svobody nelze považovat za „soudní rozhodnutí“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí.

Ke čtvrté otázce

- 53 Vzhledem k odpovědi poskytnuté na první až třetí otázku není namístě odpovídat na čtvrtou otázku.

K omezení časových účinků tohoto rozsudku

- 54 Na jednání nizozemská vláda, jakož i Evropská komise požádaly Soudní dvůr, aby omezil časové účinky tohoto rozsudku, pokud by rozhodl, že policejní orgán, jako je švédské policejní prezídium, nespadá pod pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí. V zásadě uplatňovaly případné důsledky, které by mohl tento rozsudek mít pro věci, ve kterých byl evropský zatýkací rozkaz vystaven orgánem, který není „justičním orgánem“ ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 55 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou výklad pravidla práva Unie, který Soudní dvůr podává při výkonu své pravomoci, kterou mu přiznává článek 267 SFEU, objasňuje a upřesňuje význam a dosah tohoto pravidla tak, jak musí být nebo jak mělo být chápáno a používáno od okamžiku, kdy nabylo účinnosti. Z toho vyplývá, že pravidlo takto vykládané může a musí být uplatňováno soudem na právní vztahy vzniklé a založené před vyhlášením rozsudku rozhodujícího o žádosti o výklad, pokud jsou splněny podmínky umožňující předložit příslušným soudům spor ohledně použití uvedeného pravidla (rozsudek ze dne 17. září 2014, Liivimaa Lihaveis, C-562/12, EU:C:2014:2229, bod 80 a citovaná judikatura).
- 56 Okolnosti mohou Soudní dvůr jen zcela výjimečně přimět k tomu, aby na základě obecné zásady právní jistoty, která je vlastní unijnímu právnímu řádu, omezil možnost všech zúčastněných osob dovolávat se ustanovení, jehož výklad podal, za účelem zpochybnění právních vztahů založených v dobré víře. Aby bylo možné o takovém omezení rozhodnout, je nezbytné, aby byla splněna dvě podstatná kritéria, a to dobrá víra zúčastněných kruhů a riziko závažných obtíží (rozsudky ze dne 27. února 2014, Transportes Jordi Besora, C-82/12, EU:C:2014:108, bod 41, jakož i ze dne 22. září 2016, Microsoft Mobile Sales International a další, C-110/15, EU:C:2016:717, bod 60).
- 57 V projednávané věci plyne zejména z hodnotící zprávy Rady ze dne 21. října 2008, uvedené v bodě 13 tohoto rozsudku, že Rada v minulosti kritizovala vystavování evropských zatýkacích rozkazů policejními orgány dotčenými ve věci v původním řízení jako neslučitelné s požadavkem určení „justičního orgánu“. Za těchto podmínek nelze mít za to, že Švédské království bylo vedeno k chování, které nebylo v souladu s unijním právem, z důvodu objektivní a závažné nejistoty ohledně smyslu ustanovení unijního práva.
- 58 Za těchto podmínek není namístě omezit časové účinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

- 59 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, je autonomním pojmem unijního práva a uvedený čl. 6 odst. 1 musí být vykládán v tom smyslu, že policejní orgán, jako je Rikspolisstyrelsen (policejní prezídium, Švédsko), nespadá pod pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu uvedeného ustanovení, takže evropský zatýkací rozkaz vystavený uvedeným orgánem s cílem výkonu rozsudku o trestu odnětí svobody nelze považovat za „soudní rozhodnutí“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299.

Podpisy.